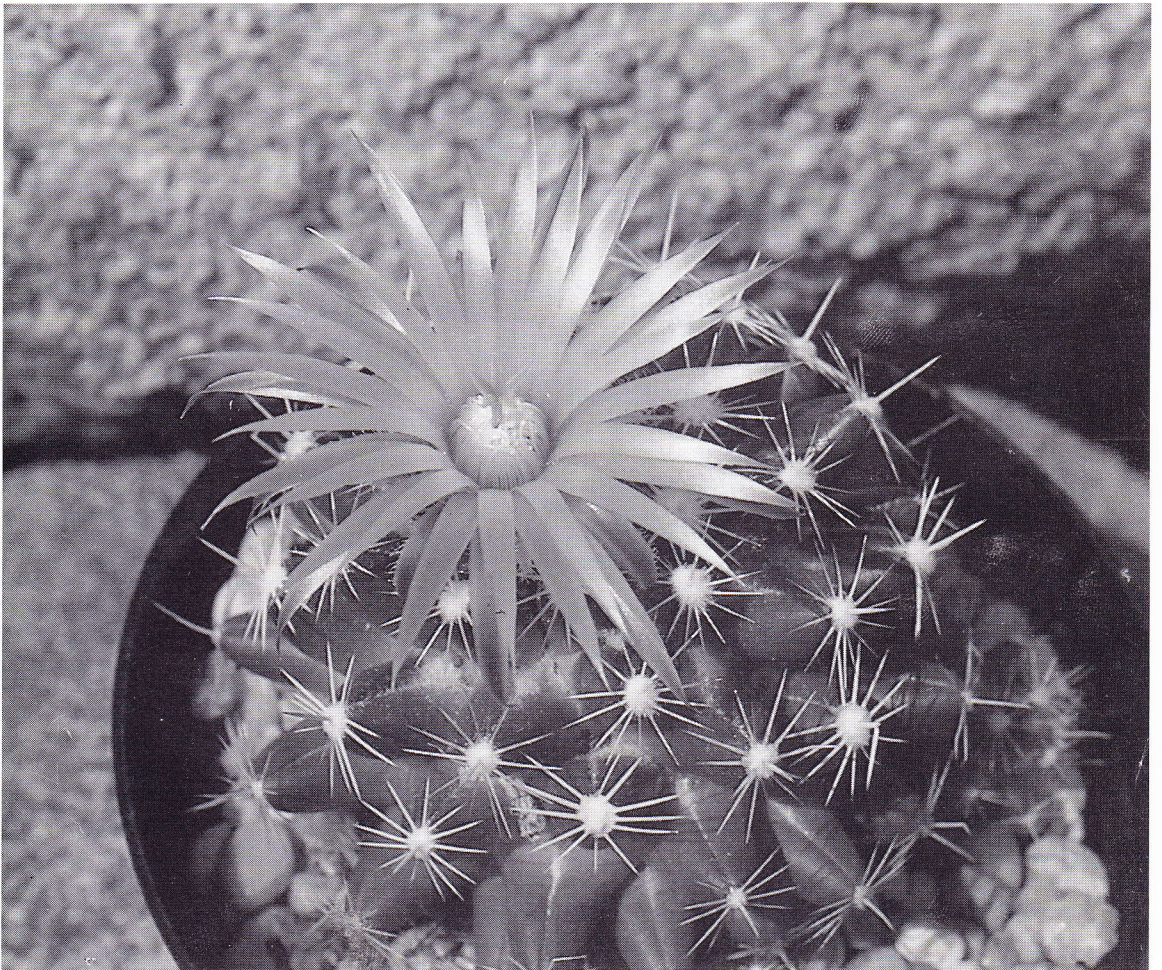


KAKTUS

1988

ÅRG. 23

NR. 1 - JANUAR





KAKTUS udkommer 4 gange årligt i januar, april, juli og oktober som medlemsblad for Nordisk Kaktus Selskab.

Redaktion: Bjarne Kjempff, Stordalvej 4, Løvel, 8800 Viborg, tlf.: 06 69 93 41
Tryk: Hagsholm Bogtryk & Offset, 8834 Hammershøj

Selskabets regnskabsår er fra 1. januar til 31. december. Årskontingent 120 kr. Alle henvendelser vedrørende medlemskab og adresseændringer bedes rettet til kassereren, Otto Forum Sørensen, Viemosebro 14, DK-2610 Rødovre. Giro-nr. 657 87 13 - About membership apply to mr. Otto Forum Sørensen.

Terminer for indlevering af annoncer og artikler:

Termine für Anzeigen und Artikel:

Terms for ads and articles:

15. februar, 15. maj, 15. august, 5. november

Annoncepris: 1/4 side 200 Dkr. - Preise für Anzeigen: 1/4 Seite 200 Dkr. - Price for ads.: 1/4 page 200 Dkr.

Selskabets styrelse:

Formand: Peter Brandt Pedersen, Tårnbygårdsvej 20, DK-2770 Kastrup, tlf. 01 51 66 06.

Næstformand: Torbjörn Haldammen, PL 2501, S-17090 Fjärdhundra, tlf. 0171-91574.

Ekstern sekretær: Find Aalbæk Madsen, Langedamsvej 11, DK-5500 Middelfart, tlf. 09 41 28 56.

Intern sekretær: Jytte Thybo, Oustrup Fiskeri, Ørre, DK-7400 Herning, tlf. 07 13 61 69.

Kasserer: Otto Forum Sørensen, Viemosebro 14, DK-2610 Rødovre, tlf. 02 94 61 74.

Bestyrer af diateket: Palle Carlsen, Ove Gjeddesgade 6, 2.tv., DK-8200 Århus N.

Bibliotekar:

Erik Holm, Helgesvej 11, DK-7400 Herning.

Redaktionsmedlemmer:

Helmut Broogh, Am Beisenkamp 78, Wattenscheid, D-4630 Bochum 6.

Mats Nilsson, Torsvedsvägen 12, S-632 39 Eskilstuna.

Ulf Eliasson, Nämndemansvägen 1, S-430 91 Hönö.

Georg A. Sydow, Etonvej 16, DK-2300 København S.

»Meddelelser«:

Hvis man ønsker noget optaget i »Meddelelser«, skal det sendes til Redaktøren senest 1. måned før udgivelsesmåneden.

Bibliotekarere:

Erik Holm, Helgesvej 11, DK-7400 Herning.

Laseric Arne, Box 106, S-430 63 Hindås, tlf. 0301-10632.

Æresmedlem:

Otto Forum Sørensen.

På forsiden ser vi denne gang Neobesseya wissmannii. En kølig overvintring sikrer fremkomsten af de gule metalglinsende blomster. Nogle har med held overvintret den udendørs, men det er ikke noget jeg kan anbefale.

Red.

Mammillaria (2)

Dette er anden del af Finn Larsens artikel, der gennemgår slægten *Mammillaria*. Den bringes i 4 afsnit. Første afsnit vil omhandle slægtens klassifikation, andet afsnit vil gå tæt på de enkelte underslægter og serier, og tredje afsnit vil dreje sig om planternes geografiske udbredelse. Det fjerde og sidste afsnit vil handle om, hvorledes man bedst plejer sine planter.

Andet afsnit: Gennemgang af underslægter og serier.

(fortsat) -

Serien *Stylothelae* indeholder, ligesom førnævnte serie, også arter med en eller flere krogformede midtertorne. Serien omfatter ca. 26 arter, der adskiller sig fra arterne i serien *Ancistracanthae* bl.a. ved at have små mere eller mindre klokkeformede blomster og bløde vorter - som f.eks. *Mammillaria bocasana*. Serien er spredt over et relativt mindre areal end tilfældet er med *Ancistracanthae*. Arterne fra *Stylothelae* vokser kun i det centrale Mexico.

Serien indeholder gamle kendinge som *Mammillaria bocasana*, - *zeilmanniana* og - *wildii*, der nok hører til de mest udbredte begynderplanter overhovedet. Fig. 27 - 35 viser planter fra denne serie.



Fig. 28 *Mammillaria zeilmanniana* var. *albiflora*

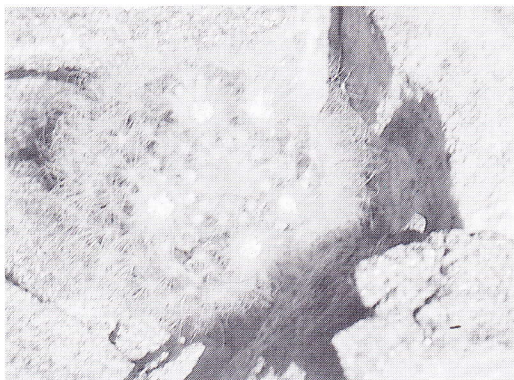


Fig. 29 *Mammillaria bocasana*

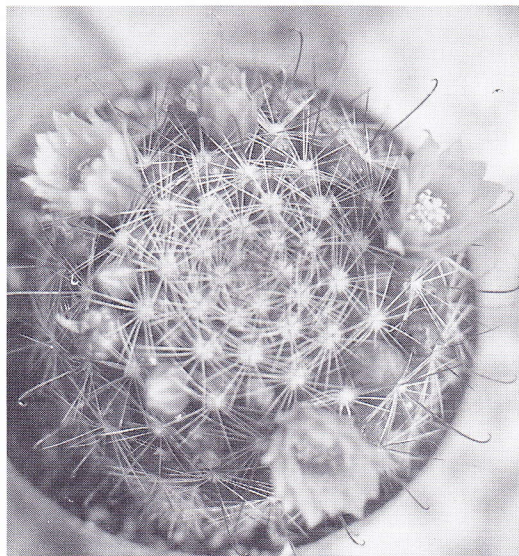


Fig. 27 *Mammillaria zeilmanniana*

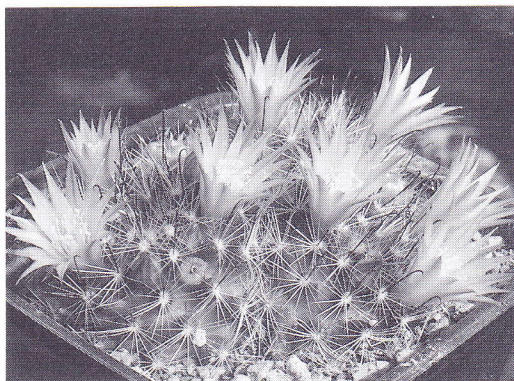


Fig. 30 *Mammillaria nana* (Foto: Rolv Hjelmstad)

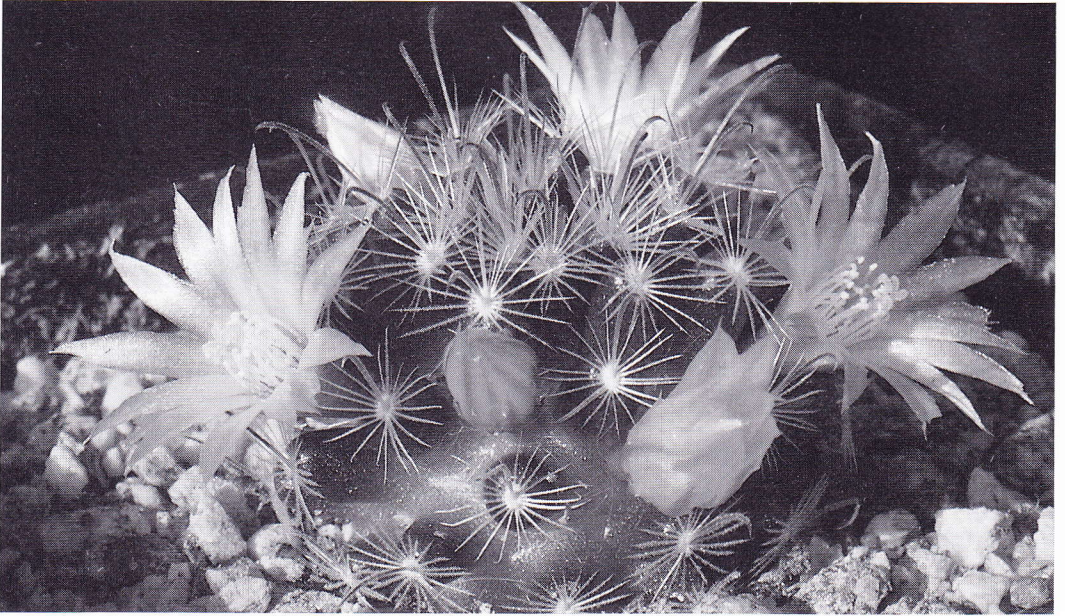


Fig. 31 *Mammillaria nana* (Foto: Rolv Hjelmstad)

Serien Proliferae omfatter kun 8 arter fra det nordøstlige Mexico. En af arterne, nemlig *Mammillaria prolifera*, kan man finde i Texas, på de Vestindiske øer og endda i Columbia. En sådan udbredelse giver selvfølgelig mulighed for en del variation, og således er der en del varieteter tilknyttet *Mammillaria prolifera*.

Fig. 36-39 viser planter fra denne serie.

Og så endelig min yndlingsserie Lasiacanthae, som omfatter arter, der på frølisten godt kunne blive betegnet som »guf-guf« planter.

Lasiacanthae indeholder 13 arter - alle lige charmerende, sjældne og eftertragtede af samlere.

Planter fra denne serie er alle af en ringe størrelse selvom de med tiden, og især hvis de dyrkes podet, kan danne pæne grupper. Planter fra Lasiacanthae er lette at kende på det store antal randtorne samt planternes totale mangel på midtertorne.

Generelt er der ikke de store kulturproblemer, blot man dyrker planterne i et mineralsk substrat, er nærig med vandet og holder dem helt tørre om vinteren. *Mammillaria herrerae*, fig. 46, er absolut kræsen hvad angår den jord, den skal vokse i. Mange dyrker deres planter i en jordblanding, som er baseret på spagnum, hvilket kan give pæne resultater med de fleste andre *Mammillaria*. For *Mammillaria herrerae* er en sådan jordblanding den visse død i løbet af nogen tid. I naturen vokser denne art nemlig i alkalisk jord, så plant den hellere i ren mineralsk jord - så lever den længere.

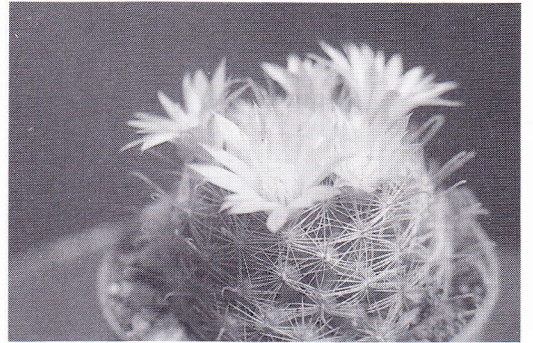


Fig. 32 *Mammillaria wildii*

33	34
35	36
37	38
39	40

Fig. 33 *Mammillaria oteroi*

Fig. 34 *Mammillaria glassii* (Foto: Rolv Hjelmstad)

Fig. 35 *Mammillaria glassii* var. *nominiis-dulcis*

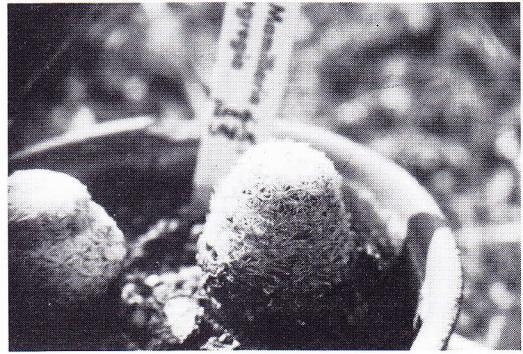
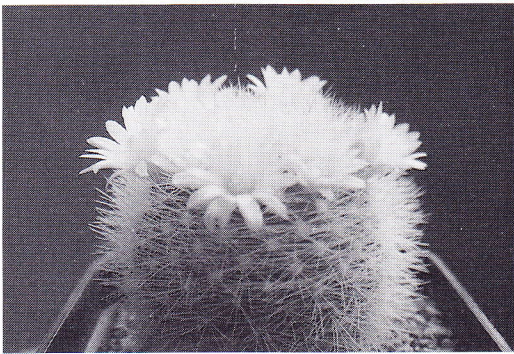
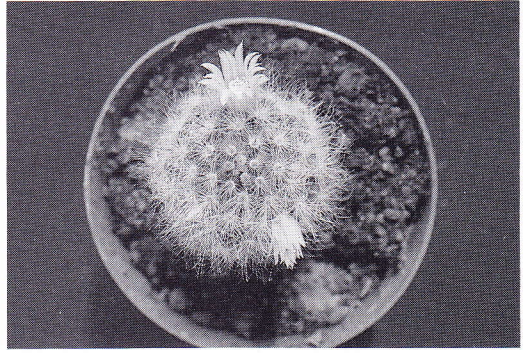
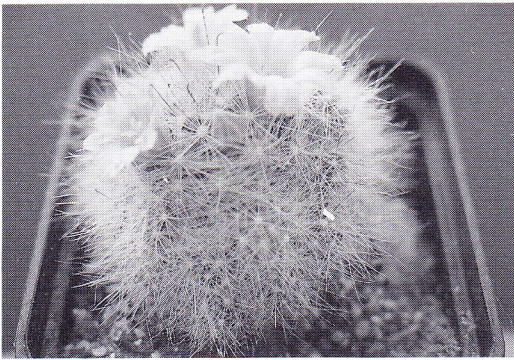
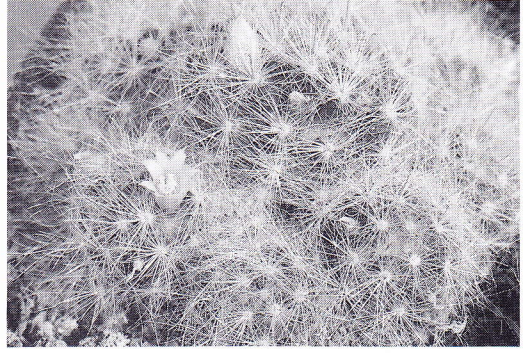
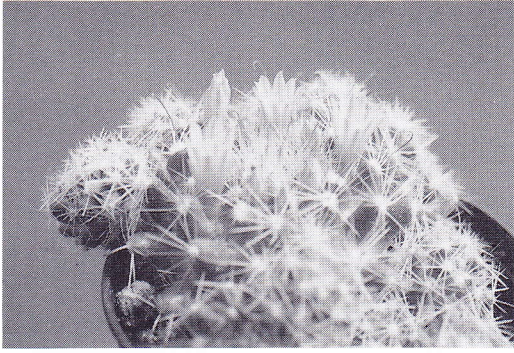
Fig. 36 *Mammillaria prolifera* (Foto: R. Hjelmstad)

Fig. 37 *Mammillaria prolifera* var. *haitensis*

Fig. 38 *Mammillaria albicoma*

Fig. 39 *Mammillaria schwarzii*

Fig. 40 *Mammillaria egregia* (Foto: FL)



Hvad årsagen end kan være er *Mammillaria berre-
rae*, på egen rod, meget uvillig til at blomstre. En af
mine egne planter blomstrer fint hvert år - den vok-
ser podet på *Opuntia compressa*.

Mammillaria egregia, fig. 40, er også lidt af en sær-
ling. Uvist af hvilken grund mister denne art altid
rødderne i løbet af vinteren. Planten blomstrer trods
dette fint om foråret, og rødderne, som må betegnes
rudimentære, gendannes i løbet af sommeren. Det
siger sig selv, at *Mammillaria egregia* på egne rødder
vokser meget langsomt, så ønsker man en hurtigere
vækst, er det en god idé at pode planten på f.eks.
Trichocereus pachanoi.

I det store og hele er det en meget anbefalelsesværdig
gruppe planter, som absolut er nemmest af anskaffe
som frø. Hvorfor ikke forsøge at så et par arter næste
år. Selv om du, ligesom alle os andre har pladspro-
blemer, kan der altid blive plads til et par planter fra
denne serie - du vil ikke fortryde.

Fig. 40-48 viser planter fra denne serie.

Serien Sphacelatae er en lille serie kun omfattende 3
arter: *Mammillaria kraehenbuehlii* (fig. 49), *-sphace-
lata* og *-tonalensis* fra det sydlige, centrale Mexico.
Generelle kendetegn er: mellemstore eller små trag-
formede rødviolette blomster, midttertornene lige
som let forveksles med randtornene af samme udse-
ende. Planterne deler sig gerne, og med tiden dannes
store pæne grupper af slanke og noget søjleformede
skud - se fig. 50.

Leptocladodae er den næste serie, som omfatter en
lille gruppe af cylindriske planter, der for få år siden
blev betragtet som en selvstændig slægt. Serien best-
år af 5 arter: *Mammillaria pottsii*, *-densispina*, *-
elongata* (fig. 51), *-microbelia* (fig. 52) og *-miehea-
na*.

Kun to arter: *Mammillaria camptotricha* (fig. 53) og
-decipiens udgør den sidste serie i Hydrochylus-sek-
tionen. Serien hedder Decipientes, og arterne har
tidligere tilhørt den førhen selvstændige slægt Do-

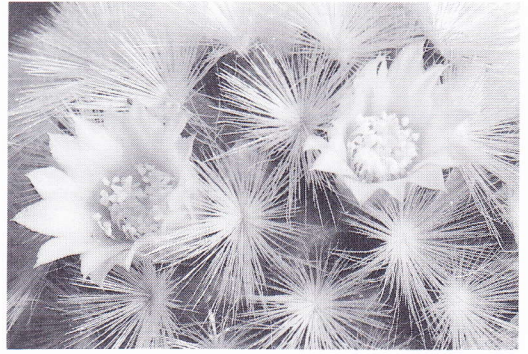


Fig. 42 *Mammillaria carmenae* (Foto: R. Hjelmstad)

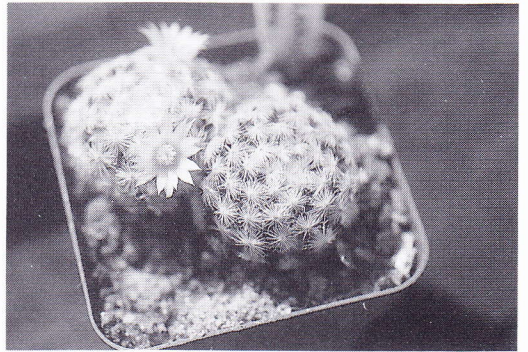


Fig. 43 *Mammillaria schiedeana*

lichotele, som, ovenfor nævnt, nu også er en integre-
ret del af slægten *Mammillaria*.

De to arter i denne serie har meget lange vorter med
små hvide blomster, som iøvrigt ikke ses så tit. Vok-
ser bedst i halvskygge og danner hurtigt pæne grup-
per.

Finu Larsen

(fortsættes i næste nummer).

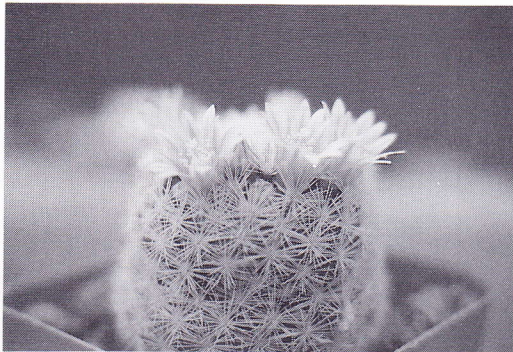


Fig. 41 *Mammillaria magallanii*

44	45
46	47
48	49
50	51

Fig. 44 *Mammillaria humboldtii*

Fig. 45 *Mammillaria aureilanata*

Fig. 46 *Mammillaria herrerae* var. *albiflora*

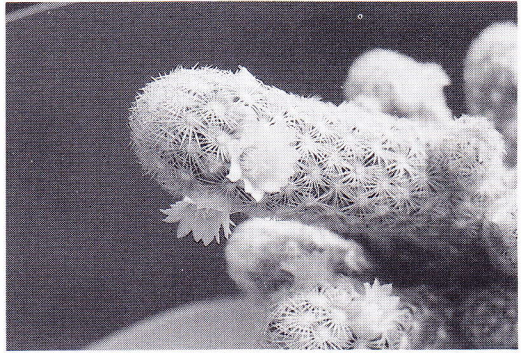
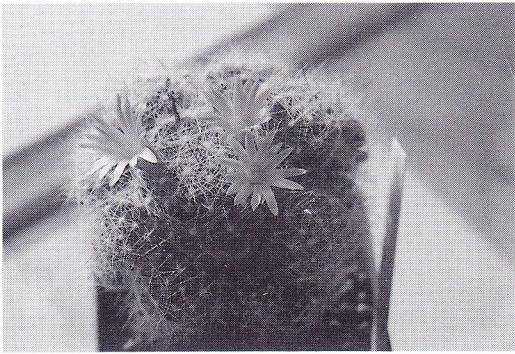
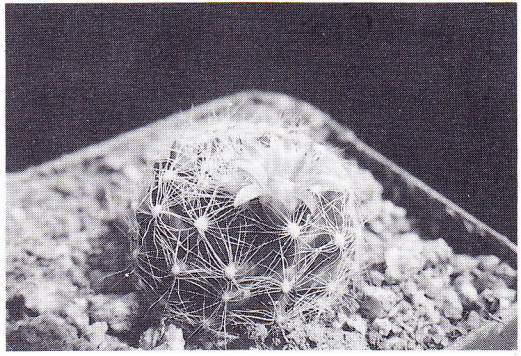
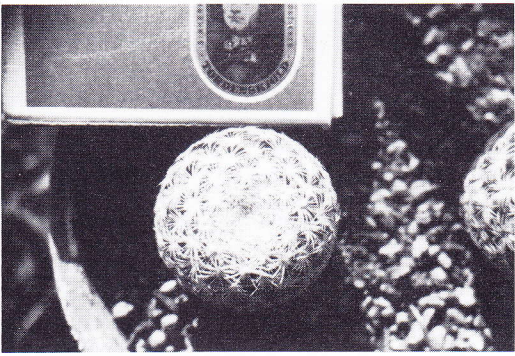
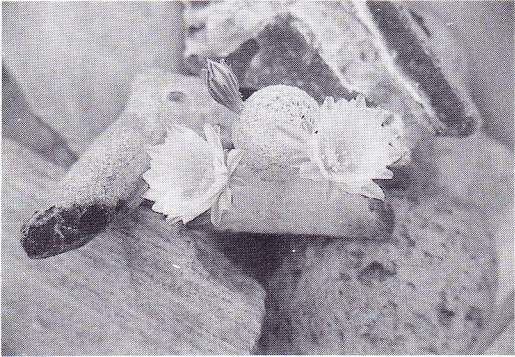
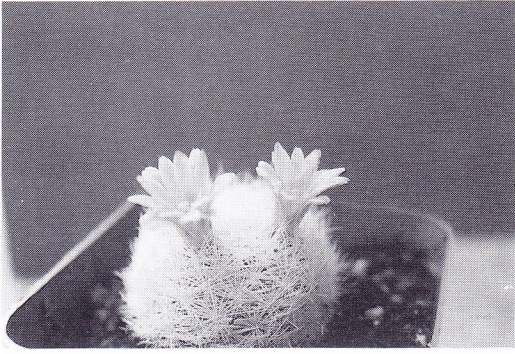
Fig. 47 *Mammillaria pectinifera* (Foto: FL)

Fig. 48 *Mammillaria solisoides* (Foto: FL)

Fig. 49 *Mammillaria kraehenbuehlii*

Fig. 50 *Mammillaria kraehenbuehlii*

Fig. 51 *Mammillaria elongata*



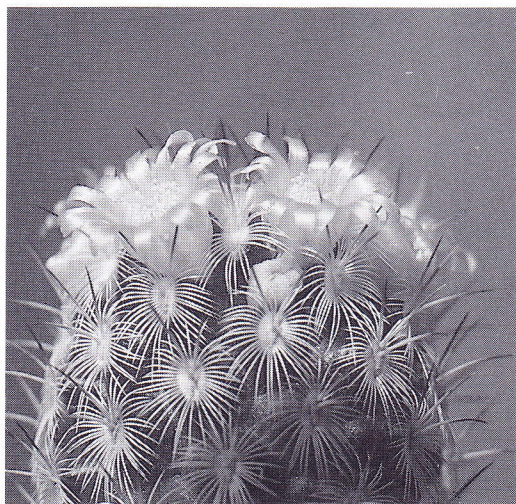


Fig. 52 *Mammillaria microbelia*

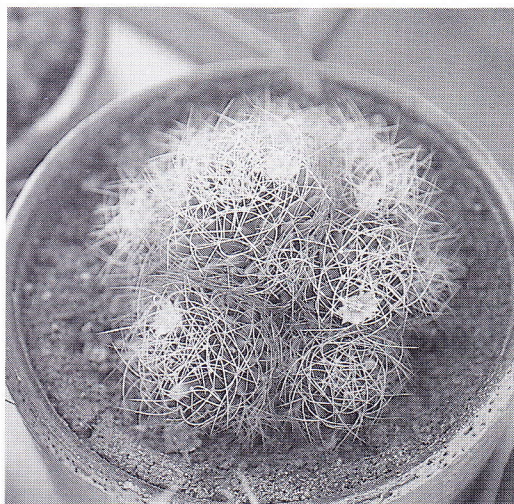


Fig. 53 *Mammillaria camptotricha*

Er De forvirret?

Så vent til næste udgave af »Skum«

Nu har kaktussamlere også fået deres »Skum«. Det nye navnevirvar, eller, lad os håbe, forsøget derpå. Jeg har ellers læst flere steder, at de latinske navne på kaktusser og andre planter var til for, at planten skulle hedde det samme over hele verden. Som det forhåbentlig ikke bliver, vil der være 2-3, måske 4 forskellige navne på en og samme plante, f.eks. *Eriocactus* - *Notocactus*, og Gud bedre det, *Parodia leninghausii*. Ikke noget med *Lobivia*er mere, De skal hedde *Echinopsis*, heller ikke noget med *Notoer*, nej, nu er de blevet til *Parodia*er.

Hele forvirringen, det er noget I.O.S. har fundet på, måske for at lave »rav i gaden«, måske for at vise, at det at være botaniker, det er noget betydningsfyldt. Men, hvad kommer der så ud af det. Jo, fra 406

artsnavne, bliver det hele så barberet ned til 86. Og det er især Backeberg, det er gået ud over, men også Britton og Rose har mærket »sparekniven«. I det hele taget kan det nemt opfattes som en ødelæggende omgang navneforvirring, når man laver en »kaktus-sandwich« med 17 navne, *Mammillopsis*, når man stadig kan købe både frø og planter med navne som *Bartschella* - *Cochemia* - *Dolichothele* - *Krainzia* - *Mammillopsis* - *Phellosperma* - *Porfiria* og *Solisia*. Under disse navne kan man købe planter i de fleste lande i Europa, og det er noget, de fleste samlere kender. De øvrige navne indenfor *Mammillaria* gruppen hverken hører eller læser man om, og de vil derfor automatisk træde så meget i baggrunden, at de vil blive »glemt«. Så var det mere forståeligt for os samlere, hvis I.O.S. havde kigget i plante- og frølister og så havde slettet de navne, der ikke mere blev brugt. Men det er måske ikke smart nok, hvis man er botaniker?

Som samler bliver ulykken kun større, fordi alle bøger, der er tilgængelige, kører med det gamle system, og det er kun i frølister fra »fortrinsvis« de engelsktalende lande, at der er en begyndelse på »sammenkog«. Jeg gad nok vide, hvor ligheden med Islaya-Neochilena - Pyrrhocactus og Neoporteria er. Jeg har stirret på dem i timevis, og den eneste lighed, jeg fandt, var at de stak allesammen. Sådant en sammenligning med ca. 1700 forskellige - 4000 ialt + 25000 frøplanter, det ville dog være en led opgave at skulle til at flytte rundt på navneskiltene, og skrive nye til ca. halvdelen af dem. Nej, så hellere blive ved med det gamle, altså at frø- og plantelister »bestemmer« navnene, så bliver det kun til ca. 300 familier, og det er nemt at overskue, selv om jeg kun har gået i den »stråttækte«. Og hvad sker der så næste gang, der er »sammenrend« i I.O.S., skal det grønne så vende nedad?

En anden ting. Som kredsrepræsentant kan man være så »uheldig« at få et eller flere medlemmer. Så kan man jo håbe, at det er analfabeter, men den går jo nok ikke, eftersom danskere er oplyste folk. Så spørger de, hvad hedder de kaktus, som jeg har derhjemme? Så spørger jeg, er de tyske eller engelske? Så siger de »jamen har du ingen bøger om det?« Selvfølgelig har jeg det. Die Gattung Notocactus, Gerhardt Schöfer, Lobivia 85, Walter Rausch, Sulcorebutia og Weingartia, Pilbeam + selvfølgelig Backeberg's Kaktusleksikon kon og Kakteen von A bis Z af Walter Haage. Alle disse bøger plus flere, der skulle kunne hjælpe såvel gamle som nye kaktussamlere, de er blevet noget ufuldstændige og forældede. Hvordan skal man forklare sådan et nyt medlem, at navnene på kaktusserne kan blive lavet om, og at Lobivia er en Echinopsis o.s.v. o.s.v. Det er ihvertfald ikke noget, der tiltrækker nye medlemmer. Og jeg vil dog mene, at kaktussamlere er større planteelskere end botanikerne. De har dog selv betalt deres planter.

Men der er også fordele. Hvor kan man købe *Neolloydia Erectocentrus*- og *mariposensis*? Ingen steder, men *Echinomastus erectocentrus*, dem kan man godt erhverve, og det er jo bare super godt.

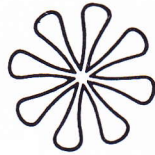
Hvad så? Ja, så vil jeg sende Bradleya 4-1986 tilbage til vor udmærkede bibliotekar, og forhåbentlig snarest mulig glemme næsten alt, hvad jeg har læst i den. Og så vil jeg gå en tur ud i drivhuset og glæde mig over mine kaktusser med de rigtige og gode gamle navne på. Dernæst vil jeg bestille frø hos Uhlig, derefter så de frø fra Mats Nilsson, vente på frøene fra Chistas Cactus, og glæde mig til frølisten fra Mesa Garden. Så kan jeg måske sove igen uden at få mare-ridt.

Gunnar Ravn,
Fredskovvej 130, 5270 Odense N.

Ny frøliste

Pedio- og sclerocactusfrø og andre hårdføre -vinterhårde arter fra syd- og nordvest USA. Skriv efter en liste.

Fritz hochstätter
feldstrasse 61
d-6800 mannheim 51
telefon 0621 / 79 46 75



Afrikas flora i vindueskarmene

For 5 år siden flyttede jeg til min nuværende 4 værelses lejlighed, hvor vinduerne heldigvis er orienteret øst-vest.

Med det samme stod det mig lysende klart, at arkitekten ikke havde tænkt sig, at der skulle dyrkes sukkulenter i hans vindueskarm, så afsted til det nærmeste lokale byggemarked efter trælistor og acryl. Alle 4 vindueskarme blev lavet dobbelt så dybe som oprindeligt. Det skulle række til de planter, jeg havde tænkt mig, at jeg skulle hygge mig med.

Forkert - efter 3 Holland-Belgien ture har jeg igen pladsmangel, og det efter at jeg har taget både rullebord og væggene (Orkideer - Tillandsiaer) i brug også.

Det næste skridt må vel blive eget hus med drivhus og have.

Min interesse er Euphorbia-Pachypodium, og alle de andre smukke knolde.

Det ene vindue er et udelukkende kaktusvindue, lukket ved hjælp af træ/acryl og 3 skydevinduer, så jeg om vinteren kan holde temperaturen i vinduet under 10° og alligevel have 21° i værelset. Tusserne får fra oktober til marts tilskud af lys 8 timer dagligt fra 3 stk. 40 watt blålig-røde lysstofrør.

I de andre vinduer er radiatorerne afskærmet, så varmen ledes op under acrylkasserne med sukkulenterne, så der i potterne er ca. 26° og en rumtemperatur på ca. 22°. Det passer de afrikanske fint, da de efter min mening vokser næsten lige meget sommer

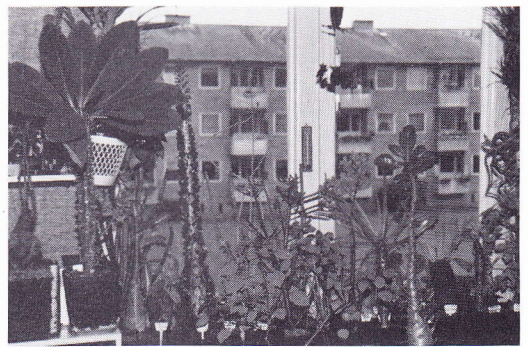
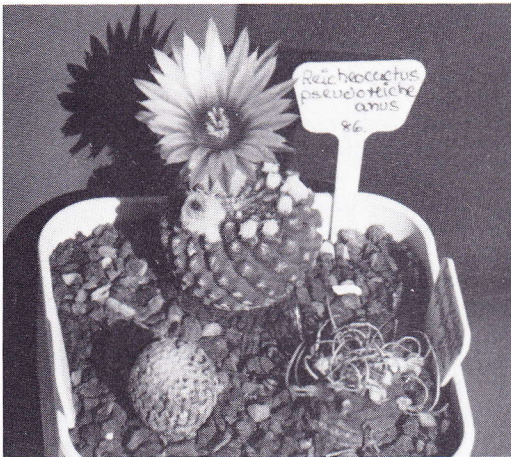
som vinter. I de 4 vinduer er der også lysstofrør eller lamper med Neodymlite 100 watt. Den største ulempe ved dyrkning i vinduer er, at stammede Euphorbiaer og Pachypodier kommer til at hælde kraftigt mod vinduet, og skal drejes med jævne mellemrum, hvilket går en del ud over væksten.

En anden fordel, man har i et drivhus, er det blå himmellys. Det mangler man i vinduet, og det er nok grunden til, at man ikke får den helt store blomstring. Hvert forår opstår der også et stort problem. Når jeg starter med at give luft, formelig vælter det ind med lus, spindemider og trips. Hvor de så kommer fra? Dem prøver jeg at bekæmpe med sprøjtning med ioniseret vand og Biopax, deres naturlige fjender. Dyrt, men med god virkning.

Man bestræber sig på, når man bor i lejlighed, at købe/formere planter, der ikke bliver for store. I 1984 købte jeg hos Donkelaar 2 *Synadenium grantii*, der er ca. 75 cm høje med en del sidegrene. Meget tilpas til mig. En anden plante, Copulare, den er fantastisk, ligemeget hvormeget jeg beskærer den, vokser og vokser den, og er nu et træ med stamme, 1½ meter høj og fylder over 1 kvadratmeter - gad vide hvad den ender som.

Fordelt i vinduerne er der ca. 350 planter, heraf 115 Euphorbiaer og 20 Pachypodium. De fleste tusser er med roerod, og alle på egen rod. Slægterne er Uebelmania, Ariocarpus - Turbinocarpus - Astrophytum - Copiapoa - Meloer - Strombocactus - Ferocactus - Pelecypora og Aztekium. De giver en rimelig blomstring.

Erik Larsen





Kvadratcentimeterkrigen: 1984-?

Er der nogen i NKS, der *ikke* kender til pladsproblemer? Er der nogen i NKS, der kender til pladsproblemer p.gr.a. *for megen* plads? Andre end underregnede altså.

Lad dette skrift tjene til vejledning og advarsel for alle, der ønsker at indrette drivhus!

Ret skal være ret: Uden min mands arbejdsindsats var drivhuset aldrig blevet rejst. Det var ham, der med egne hænder reparerede terrassen, udgravede grunden og - med en god nabos hjælp - støbte fundament og gulv. Det var ham, der designede og snedkerede det udmærkede bord, min samling nu står på. Hvordan kunne jeg så nægte ham adgang til at udnytte en lille del af pladsen til sine egne formål, i særdeleshed når de overfyldte vindueskarmes indhold kun kunne optage ca. 1/3 af det samlede areal. Nej vel? Så vi gik begge to glade igang med at indrette os.

I den nordlige gavl anbragte min mand to kiwibuske, en han og en hun i hver sin balje. Kiwi'er klatrer, så han byggede også et vældig flot klatrestativ, *indenfor hvis rammer* de forventedes at klatre (!). I rækken af pottes langs husmuren anbragte han et figentræ (*Ficus carica*). Det var 48 cm højt, og forhandleren hævdede, at ompotning først ville være nødvendig efter 2 år. Endelig anbragte han i den sydlige gavl en kasse med tomater. Det vil heraf fremgå, at min mand indrettede sig efter devisen: Der skal være noget spiseligt i drivhuset!

Både kiwibuske og figentræet tog straks til at vokse på livet løs. Figentræet måtte pottes om 2 gange den første sommer, (jeg er HELT sikker på, at gartneren havde sagt: »Først OM 2 år«), og kiwibuskene søgte tydeligvis at konkurrere med eventyrets berømte bønnestage. Frugtudbytte fik vi ikke, men min gemal fastholdt; at kiwibuske skal være 5 år gamle for at kunne blomstre. Hvad figentræet angik, så kunne jeg jo selv se, at der kom frugter! Når disse faldt af som små, måtte det være, fordi træet ikke blev passet ordentligt! (underforstået: af MIG).

Krigens første træfning, som indtraf samtidig med bladene, skyldtes dog ikke pladsmangel, men skadedyrsbekæmpelsen. Min mand går ind for biologisk krigsførelse, rovmider, mariehøns, og den slags, jeg plejer at bruge sprøjtemidler kombineret med en

MEGET hård stråle fra haveslangen, og den behandling skelner jo ikke mellem ven og fjende. Min husbond vil ikke have gift et sted, hvor der dyrkes spiselige ting, og jeg på min side hævder, at ingen rovinsekter vil danse tornedans på kaktusserne, hvis de har mulighed for at mæske sig på glatte blade, hvorfor *mine* kaktus ville være prisgivet, hvis vi gik over til biologisk krigsførelse. Problemet er for den sags skyld stadig uløst.

Tomaterne i den sydlige ende havde det skidt lige fra starten. Der er nemlig eet punkt, hvor min mand og jeg er helt enige: vi vil ikke have opsat kunstig skygge. Tomaterne kunne ikke holde saftspændingen i varmen, selv om de blev vandet tidlig og silde. Til sidst fik de så hvide fluer, og så forlangte jeg dem UD! OMGÅENDE! Og ud kom de. For at demonstrere, at udflytningen var difinitiv, fandt jeg et lavt bord, som netop passede ind, og på det blev anbragt alle de planter, som var »lige høje nok til at stå på bordet«. Det virkede meget overbevisende. Exit *Lycopersicum esculentum*.

Sommeren gik på hæld. Mine kaktus havde blomstret over al forventning, og det samlede frugtudbytte af det spiselige beløb sig til én figen. Det rækker ikke langt til to voksne og to børn.

Efteråret kom, og bladene faldt. Mange blade, der skulle samles op og fjernes. Af MIG. Vinteren forløb gnidningsfrit, men med foråret holdt også skadedyrene deres indtog, og diskussionen om deres udryddelse blussede op i takt med bladenes vækst. Den sommer fik vi imidlertid sagkyndig bistand angående de besværlige bladvækster. Vi fik at vide, at drivhusets høje temperatur især om natten begunstigede den vegetative vækst og hæmmede blomstring og frugtsætning. Figentræer kan - visse håndføre sorter altså - trives på beskyttede steder på friland i Danmark. Kiwibuskene i botanisk have klarer sig jo også udmærket, og kan endda sætte frugt. Det ville altså være meget bedre at flytte begge parter ud til husets sydmur.

Det var nemt nok med figentræet. Det kom ud i haven dagen efter. For at demonstrere, at udflytningen var definitiv, fór jeg op i soveværelset og hentede min 1,5 m høje *Euphorbia millii*.

Transporten gennem rummene og ned i drivhuset var bogstavelig talt en tornevandring, men den fyldte unægtelig godt i landskabet. Exit *Ficus carica*!

Det kneb lidt med at få skovlen under kiwibuskene. Det var det der flotte klatrestativ, der bandt, plus den kendsgerning, at de måtte beskæres kraftigt, for overhovedet at kunne flyttes. Til sidst gik han dog med blødende hjerte i gang. Ud til sydturen. Exit *Kiwi chinensis*.

Nu stod den plads altså ubesat, og jeg antydede kraftigt, at klatrestativet ville være ideelt til min nyan-skaffede Selenicereus. Min kære mand så bebrejden-de på mig og sagde blot: »Der skal være noget spiseligt i drivhuset.« Så jeg lagde en plade over de tomme baljer og brugte pladsen til vinteropbevaring af planter, der havde stået i haven sommeren over. Næste forår forelå løsningen: MELONER selvfølgelig! Meloner skal have en masse varme, de klatrer, og de smager godt. Min mand fremstillede to fulde trillebører af jordblanding: egen kompost, tørv, muld, komposteret kogødning, grus og lecaperler, ca. 80 kg. Så købte vi 4 melonplanter. Den ene døde dagen efter. De tre andre voksede også a'la den berømte bønnestage fra eventyret. De satte masser af blomster - hanblomster. De blev angrebet af skadedyr og diverse andre lidelser, og det samlede udbytte blev 2 -to - meloner, hvoraf den største var omtrent som en appelsin i ydre mål. Det rækker ikke langt til 2 personer (ungerne kan ikke lide melon).

Jeg antydede kraftigt, at det var meningsløst spild af plads for sølle to meloner. Min mand erklærede med vægt, at næste år skulle vi bare a) prøve en anden sort, b) anskaffe rovmider, c) passe planterne bedre! (dette med bebrejdende blik til mig), samt d) SÅ skulle jeg bare se meloner. Så jeg lagde en plade over baljerne og brugte pladsen til vinteropbevaring etc. ect.

Men næste forår kunne jeg med Berlingske havelek-sikon i den ene hånd, Den grønne bog i den anden og diverse numre af »Haven« som bilag erklære, at der ikke kan dyrkes meloner i den samme jord i to år i træk p.gr.a. risikoen for overførsel af sygdomme.

Altså måtte den gamle jord ud (hvorhen?), og en ny jordblanding (80 kg) fremstilles. Efter nogen tid kom han så og spurgte, hvor ofte jeg omplantede de helt store planter. Han fik at vide, at jeg hovedsagelig udskifter de øverste jordlag, og at der går ÅR imellem en egentlig omplantning. Endnu senere foreslog han så, at vi skulle plante den store 6-søjlede *Cleistocactus strausii* ind i hjørnet i stativet, fordi ».... den var blevet lovlig stor til at stå ude på gulvet.« Dét var sandt nok. Jeg greb chancen med det samme, *C. strausii* blev plantet om med min mands hjælp. Det var meget betryggende, at han bagefter svor på, at det gjorde han aldrig mere. I den anden kumme anbragte jeg en *Hoya carnosa*, som kan klatre i stativet, mine

Opuntia ficus indica, der kan epalieres i stativet, og hvis frugter kan spises, hvis jeg undlader at sprøjte dem, og som bundplantning nogle rosetdannende sukkulenter. Resultatet blev nydeligt, og der blev en hel del ledig plads på mit efterhånden godt fyldte bord.

Der blev også et meget stort hul i rækken af potter langs væggen. Jeg legede med tanken om at slæbe *Euphorbia millii* derned igen, men dels var det for koldt, dels orkede jeg det ikke, og endelig anså jeg faren for overstået. Ak, ja! Men en dag stod *Ficus carica* der såmænd igen. Den arme plante var to år i træk visnet ned til grunden, og det var nu ligegodt synd. Ved siden af kom der et dværgferskentræ. Det er så meningen, at begge træer skal tilbringe sommermånederne i haven, og overvintres frostfrit i drivhuset. Nå ja, hvad så? Skidt med, at drivhuset bliver lidt overfyldt om vinteren. Der er ikke så stort et behov for fri gulvplads på den årstid. Og figener og ferskner smager da også godt. Lad Ham Bare!

Men hvis nu nogen tror, at min kære mand helt har opgivet sit dyrebare klatrestativ, må vedkommende tro om igen. Næh, et besøg i Botanisk Have har inspireret ham til at samle på Tillandsia. De skal hænges i det klatrestativ han har bygget til sine kiwi-buske, SOM IKKE ER I DRIVHUSET MERE! Det er jo glimrende, at manden er begyndt at interessere sig for en acceptabel planteslægt, og der kan hænges mange Tillandsia i det drivhus, uden at det vil interfere med mine pladsbehov. Men forleden udspandt der sig imidlertid følgende replikskifte i det lille hjem:

Han - forarget: »Der er JORD i badekarret!«

Jeg - noget desorienteret: »Jord? Hv-hvad mener du dog? Jeg har ikke spulet planter i badekarret i lange tider.«

Han - irriteret: »Jeg mener ikke badeværelset. Jeg mener mit badekar til Tillandsierne, den store, hvide skål.«

(Javel, ja! Altså det fad JEG i årevis har brugt til at blande jord i. Nu er det åbenbart blevet ophøjet (degraderet?) til badekar). Jeg - med træet resignation: »Hør, der står en papkasse på hylden under bordet, kan du ikke hælde jorden over i den?«

Han - grynter: »Jo, det er jeg jo så nødt til.«

Og nu ligger min nyfremstillede jordblanding så der indhyllt i »Politikken« og »Harbio lakrids«, mens hans Tillandsia bliver badet i skålen. For øjeblikket har han kun fire. Gad vide, hvad han vil gøre, når han har fået samlet fyrrer. Måske skulle jeg finde noget plastic at fore papkassen med.

Er der nogen af NKS's medlemmer, der vil være med til at danne en subfraktion til imødegåelse af ægtfæl-lers påfund? Interesserede kan henvende sig til

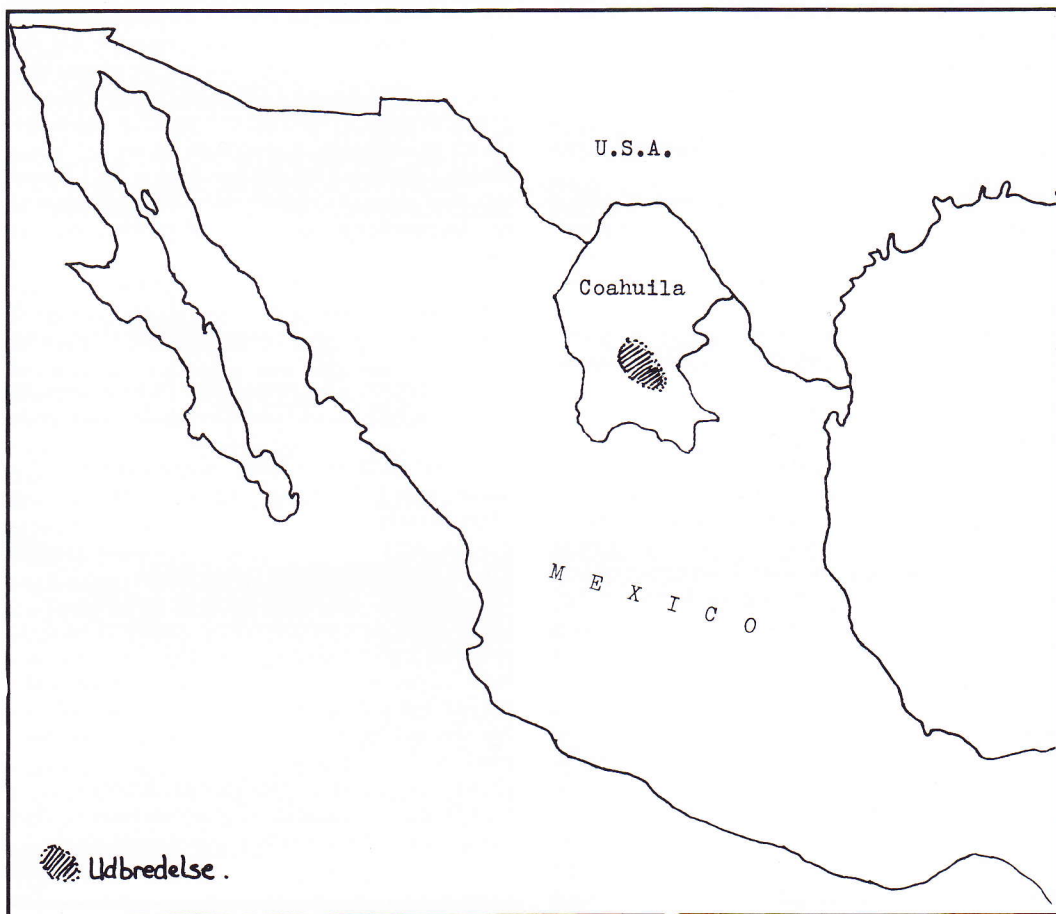
Hanna E. Hansen.

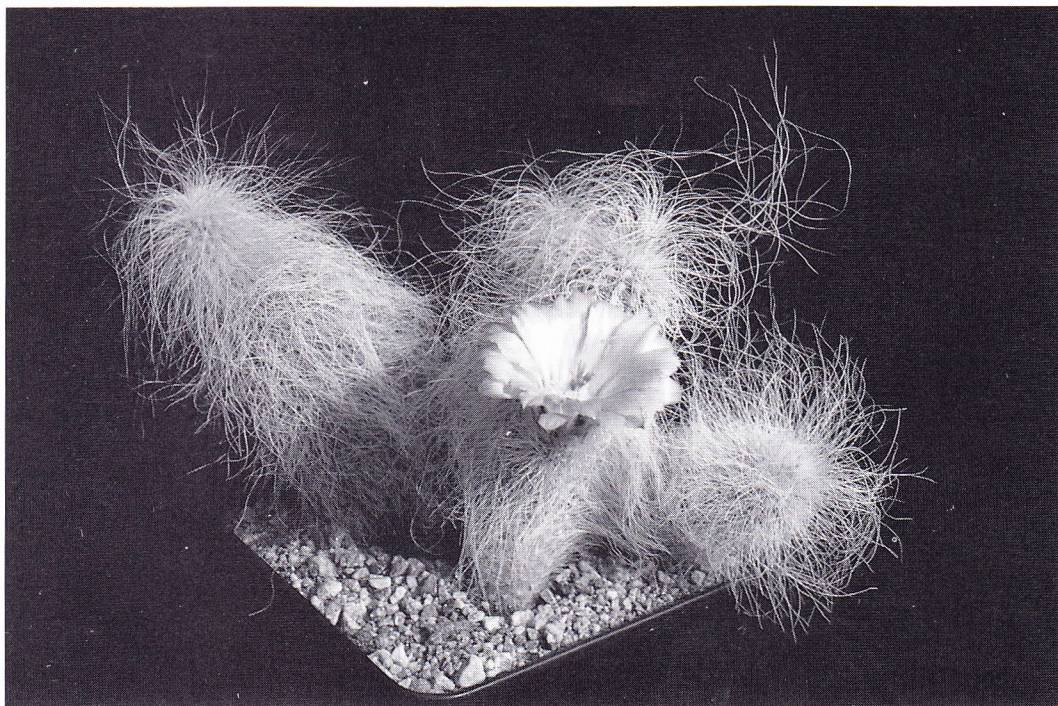
Gubbhuvudet som blev en Echinocereus

En av de mest säregna arterna i släktet Echinocereus, påminner väldigt mycket om *Cephalocereus senilis*. Ja, faktisk så mycket att den beskrevs under det släktnamnet i början av seklet.

Historien börjar i april 1909, då Frantz De Laet sände ett exemplar av den här arten till Max Gürke vid den botaniska trädgården i Berlin-Dahlem. Gürke förevisade plantan på två av Deutsche Kakteengesellschafts månadsmöten. Under dessa möten diskutera-

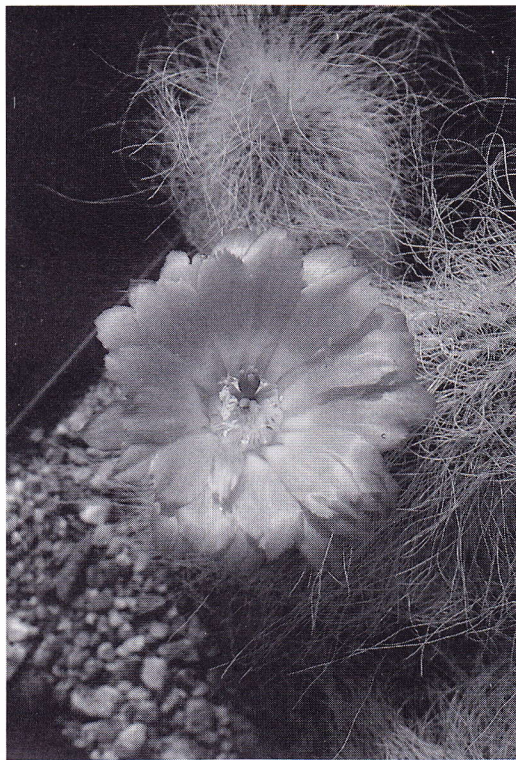
tillhörighet, vilket vållade en del huvudbry. De Laet hade under tiden haft möjlighet att studera blomman hos den nya arten och meddelade Gürke att det troligen inte rörde sig om en ny Cephalocereus, utan snarare om en ny Echinocereus. Dessutom skickade De Laet en torkad blomma och ett fotografi av ett blommande exemplar för att styrka sina påståenden. Gürke ansåg det dock omöjligt att avgöra huruvida det rörde sig om en Cephalocereus eller Echinocereus. På den tiden var väldigt få Cephalocereus blom-





mor kända, varför ingen riktigt visste hur en typisk *Cephalocereus*-blomma såg ut. Med tanke på den nya artens yttre kännetecken och efter »påtryckningar« från medlemmar i Deutsche Kakteen-gesellschaft, beskrev Gürke den nya arten som *Cephalocereus delaei* i augustinumret av Monatsschrift für Kakteenkunde 1909.

Redan en månad senare reviderade Gürke sin uppfattning om artens släktetillhörighet. De Laet hade sänt ett rikhaltigt material till Wilhelm Weingart (en fabriker i Thüringen, med en betydande kaktussamling). Weingart hade dessutom studerat ett antal plantor hos den berömda firman Haage & Schmidt i Erfurt. De största exemplar han observerade, var 40 cm höga, men redan på 12 cm höga plantor fann han blomrester. Dessutom kunde han inte upptäcka några spår av cephalium-bildning på de areoler som burit blommor. Med hjälp av dessa uppgifter drog Weingart den korrekta slutsatsen att det definitivt inte rörde sig om en *Cephalocereus*, utan om en *Echinocereus*. Detta meddelade han Gürke, som än en gång studerade den tillgängliga litteraturen och därvid stötte på Engelmanns avbildning af *Echinocereus longisetus* (*Cereus longisetus*). Han kom snabbt fram till den åsikten, att dessa två arter var släkt med varandra, trots vissa skillnader i utseende. Därmed fastslog Gürke att *C. delaei* måste tillhöra *Echinocereus*, dit han också överförde den.



E. delaeitii bildar grupper på upp till 50 stammar. De enskilda stammarna kan uppnå en längd på 40 cm och en diameter på 8 cm. Det som gör arten så fantastisk, är dess taggklädsel. De mest framträdande, är de 5-6, vita och 6-10 cm långa, hårlänkande borst som slingrar sig omkring stammarna. De 4-5 centraltaggarna är rödbruna till färgen och kan uppnå en längd av 3 cm. Totalt har varje areol mellan 40 och 50 taggar.

Även utan blommor, är *E. delaeitii* en mycket vacker art. Med blommor är den helt enastående. Blommorna blir mellan 6 och 7 cm långa och ca. 6 cm breda. De är skinande purpurrosa med vitt svalg. Som de flesta Echinocereer, har de gröna märken, även om de är ganska bleka i färgen. Den karminröda frukten blir 2,5 cm lång och 2 cm bred. Liksom själva plantan, är den helt täckt med taggar och borst.

Tyvärr är *E. delaeitii* ingen flittig blommare. Jag själv har bara lyckats få den i blom en gång, och det var efter den varma och soliga sommaren 1983. Tydligt behöver den massor av sol för att blomma. Det är bara att hoppas på att framtiden bjuder på många varma och soliga somrar. Årets sommar, eller vad man nu ska kalla den för, har ju inte varit mycket att hurra för. Det verkar dock som om en del kloner är mer villigblommande än andra, vilket jag fått erfara på ett pinsamt sätt. Påsken 1985, hade jag nöjet att besöka England tillsammans med Torbjörn Halldammen och Mats Nilsson. Vi hade turen att bli hembjudna av en kaktusodlare som vi stötte på hos Whitestone Gardens. Hans stora samling bestod främst av Matucana och Copiapoa, men det fanns även en hel del annat smått och gott. Bland annat lade jag märke till en vacker grupp av *E. delaeitii*. Jag såg genast ett tillfälle att få skryta, och berättade stolt om att jag lyckats få *E. delaeitii* i blom. Svaret lät inte vänta på sig:

- Jaha, den här blommor med 3-4 blommor varje år. Detta tyckte både Mats och Torbjörn var väldigt lustigt, och de skrattade rätt åt mitt misslyckade skryt.

Enligt De Laet, skulle *E. delaeitii* komma från södra Mexico, vilket utan tveivel är felaktigt. I verkligheten växer den i södra Coahuila, en av Mexicos nordliga delstater. Dess huvudsakliga utbredningsområde ligger i Sierra de la Paila och Sierra de los Alamitos, där den förekommer på en höjd av 1800 meter eller mer. Berggrunden består mestadels af kalksten. Backeberg rapporterar att den växer mellan buskar i mager jord, på över 2000 meters höjd.

Även om arten är gruppbildande, behöver man inte oroa sig för att den ska bli för stor på kort tid. Nej, den växer nämligen ganska långsamt. Skulle den dock råka bli för stor, är det bara att »beskära» den lite. Sticklingarna brukar vara bra som bytesobjekt eller gåvor. *E. delaeitii* är inte svårödlad. På grund av

sitt stora ljusbehov, utvecklas den dock bäst i växthus eller drivbänk. Även i ett söderfönster torde det gå att odla den med ganska bra resultat. På sommaren behöver den dessutenom rikligt med frisk luft. Det gäller för övrigt alla kaktusarter. Under växtperioden vattnar och gödslar man regelbundet och vid varm väderlek tämligen rikligt. Vid perioder av regn och kyla, bör man dock minska på vattningen och endast hålla jorden lätt fuktig. På vintern håller man den helt torr, varvid en temperatur på + 5 C är fullt tillräckligt. Den tål dock lägre temperaturer, ända ner mot ÷ 10 C under kortare perioder.

Vad gäller ohyra, bör man vara särskilt uppmärksam på spinnkvalster, då dessa är mycket svåra att upptäcka mellan alla taggar och bost. Vanlig sprutning är inte särskilt effektiv. Nej, det är bättre att hålla giftet över plantan så att det får rinna efter »huden» och verkligen göre nytta. På samma gång får eventuella rotlöss sig en riktig duvning, genom att överflödigt gift rinner ner i jorden.

Man kan föröka *E. delaeitii* både genom sticklingar och genom frö. Vid frösädd har man vackra plantor inom ett par tre år. Hur gamla de ska vara för att kunna blomma, kan jag inte svara på, men jag misstänker att man förmodligen måste vänta i ytterligare några år.

Står man i begrepp att köpa ett »Gubbhuvud» (*Cephalocereus senilis*), tycker jag att man ska försöka få tag på *E. delaeitii* istället. *E. delaeitii* har två stora fördelar framför *C. senilis*. Den tål betydligt mer kyla än *C. senilis*, och du har chans att få se den i blom innan du är över 100 år. Därför: Får du syn på *E. delaeitii* i någon frö eller plantkatalog, köp den!

Mats Eriksson,
Albro, Gillberga,
S - 635 13 Eskilstuna.

Referenser:

Backeberg: *Die Cactaceae, Band IV*: 2006 (1960, reprint 1984).

Gürke: *i Monatschrift für Kakteenkunde* 19: 116-121 (1909).

Gürke: *i Monatschrift für Kakteenkunde* 19: 129-133 (1909).

Taylor: *The Genus Echinocereus*, 95-97 (1985).

Balsamtræet

Commiphora abessinica

Fra de artikler Inge Clausen skrev for nogle år siden og de interessante rejsebeskrivelser fra Madagascar ved vi, at der er flere medlemmer i foreningen, der har øjnene åbne for andre spændende planter end lige netop kaktus, selv om det er foreningens navn. Balsamtræet har siden oldtiden fascineret menneskene, ikke som samlerobjekt men på grund af den aromatiske myrra harpiks, der udskiller sig fra træernes bark. Denne harpiks var højt værdsat til røgelse og ved balsamering. Endnu den dag i dag bruges den i katolske kirker og privat i de muhamedanske hjem.

Færdes man i Bazaren i Cairo eller i de små landsbyer ved Nilen, ser man ved medicinmandens bod myrra harpiks og røgelse ved siden af fugleknogler, tørrede firben og bukkehorn.

Slægten *Commiphora* stammer fra Afrika, Madagascar og Arabien, og omfatter tornede buske og små træer med en sirlig grenbygning og løv. Der kendes mere end 130 arter.

Den ældste dokumentation, man kender, som viser hvor stor betydning man tillagde disse små træer, findes i det ca. 3500 år gamle pragttempel, som den ægyptiske Dronning Hatshejesut byggede i Deir el Bahri i Dronningernes dal ved Nilen. Når man går ad den lange paradetrappe, der fører op til hovedtemplet, ser man langs siden plantehuller, hvor stødene fra nogle småtræer står endnu. Det kan ikke udelukkes, at det er Balsamtræer. I templets forhal er der på væggene en billedfrise visende dronningens ankomst til landet Punt, det nuværende Somaliland. På kajen står mange små baljetræer parat til indskibning, og et sted står en slave og måler myrra harpiks fra en større beholdning.

At interessen ikke blev svækket senere, ved vi fra den berømte episode med Cleopatra, der sejlede Marcus Antonius i møde med skib og slavinder så stærkt parfumeret, at selv vindene blev syge af elskov - han gik da også i fælden.

En af årsagerne til europæernes mere sikre kendskab til Balsamtræets placering i planteriget stammer morsomt nok fra en dansk ekspedition til det nuværende Jemen, udsendt af den danske konge Frederik V i 1761. Under opholdet derude var gruppens leder, Carsten Niebuhr, i selskab med botanikeren Peter Forsskaal på vej mellem to byer i det sydlige Jemen, da de sløve af varme og det ensformige landskab overraskende pludselig befandt sig overfor et blom-

strende Balsamtræ. Der blev gjort holdt, og ridedyrene blev bundet i skyggen under grenene. Mens den arabiske sol sendte et lysflimmer ned gennem den blomstrende krone, beredte de sig selv på at holde hvil, så Forsskaal kunne få tid til at gøre sine notater og skære en gren af til Herbariet.

Der blev sendt breve hjem, og Forsskaal sørgede for, at hans lærer Linné også fik en beskrivelse og en gren af træet.

Uvilkårligt spørger man nu, hvor kan jeg få sådant et lille træ til min samling. De der har haft mulighed for at deltage i en af busturene vil have bemærket, at nogle af gartnerierne har små *Commiphora* eller de nærbeslægtede *Bursera* til salg. Men lad os ikke glemme vores udmærkede frøliste, der flere gange har haft *Bursera* på programmet. En sådan lille frøplante kan på et par år få en smuk stamme. Og nænner man ikke at beskære det, kan man blot nulre et visent blad i hånden, så har man straks duften, balsamisk.

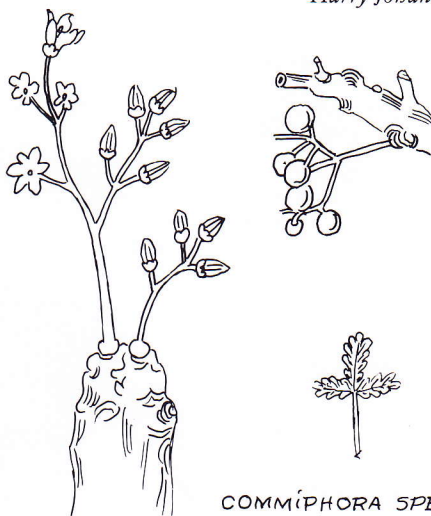
Hermed slutter beretningen om Balsamtræet.

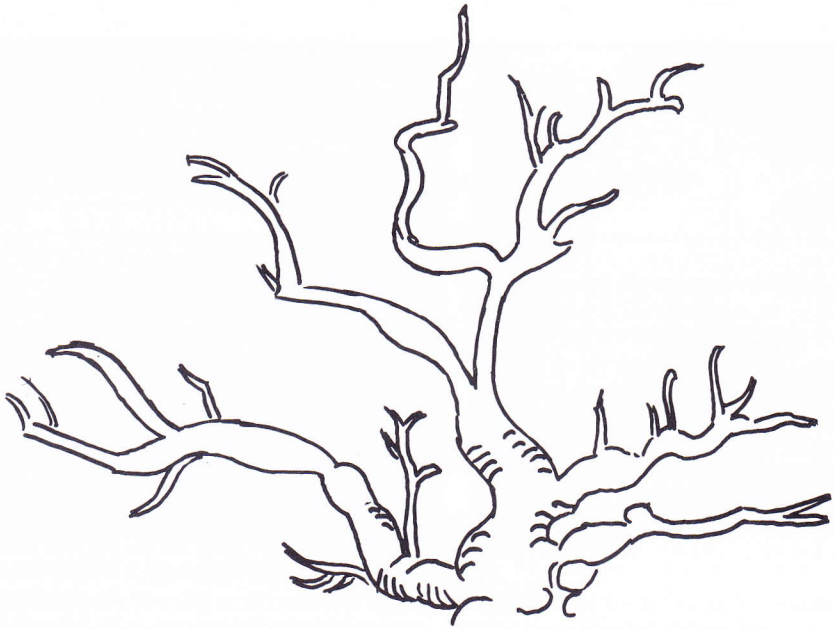
Idé til ovenstående: »Den arabiske rejse«.

Udstilling i Det kongelige Bibliotek, juni-september 1986, samt deltagelse i en rejse til Ægypten.

Litteratur: A Field Guide to the Trees of Southern Afrika. - Eve Palmer.

Harry Johannsen.





COMMIPHORA OPOBALSAMUM.

Commiphora opobalsamum leverer den ægte Mekkabalsam, der er tyktflydende med honningduft.



DEKORATION PAA GRAVVÆG I LUXOR.

En kaktustur til England

Min sommerferie i år blev planet således, at jeg kunne komme til Manchester i de dage, hvor der var National Show. Jeg havde min lille niece på 11 år med, og vi startede en søndag eftermiddag fra »den store fuglerede« (Odense lufthavn). Efter lidt besværligheder i tolden ved Padborg styrede vi mod Zeebrygge i Belgien. Vi skulle nå en færgeovergang kl. 7, fordi det er ca. 200 kr. billigere på de to tidlige overfarer kl. 4 og 7 om morgenen. Og vi kom i tidnød. Jeg kørte forkert i Belgien, hvor vejskiltene står eller hænger lidt forskelligt. Jeg var også ude at spørge om vej, men det var helt umuligt - belgierne forstår kun flamsk, og det kan jeg ihvertfald ikke. Men vi nåede det.

I England var det underligt at skulle køre i den forkerte side, og jeg skyndte mig at finde en at køre bagefter, så jeg startede med at lave trafikkaos. Christina var helt god til at finde vej efter kortet, og vi kørte efter Sandwick, hvor vi ville besøge Pete and Ken Cactus Nursery. Ejeren Ken Burke er i sandhed en dygtig og hyggelig mand. Det var allertidens gode start på turen. Pænt og rent, og navne på alle planter og rimelige priser. Ken Burke sår frø fra det engelske »Mammillaria Society«, hvor jeg også er medlem, og det var noget, han havde magt over. Små nydelige Mammillariier, *pennispinosa v. nazasensis*, og masser af små sjældent sete Coryphanthaer - Escobariaer og *Mammillopsis senilis*.

Ken Burke's privatsamling var ikke overvældende stor, men meget velpasset, og han brugte meget at tage frø fra sine egne planter. Vi købte en stor pose tomat, og det var også »guf«. Den mand har grønne fingre.

Derfter kørte vi næste dag til »Holly Gate«, - ikke noget at skrive hjem om - så vi fortsatte til Burford i Oxfordshire, hvor Windyridge Nursery ligger. Gartneriet har imidlertid kun åbent de 3 sidste dage i ugen, så det kunne vi have sparet os. Vi fandt alletidens hyggelige hotel i Burford og spiste fint.

Næste morgen kørte vi til Hitchin, som ligger nord for London. »Brookside« er et sukkulentgartneri. Ejeren og to andre var ved at pakke en stor varevogn med planter, som selvfølgelig skulle til Manchester showet. Desværre husker jeg ikke, hvad ejeren hed, men hans fingre havde også et grønligt skær. Der var en masse sukkulenter, og nogle af planterne kommer fra Specks i Tyskland, som han arbejder lidt sammen med.

Næste gartneri var atter en perle, nemlig »Jumanery

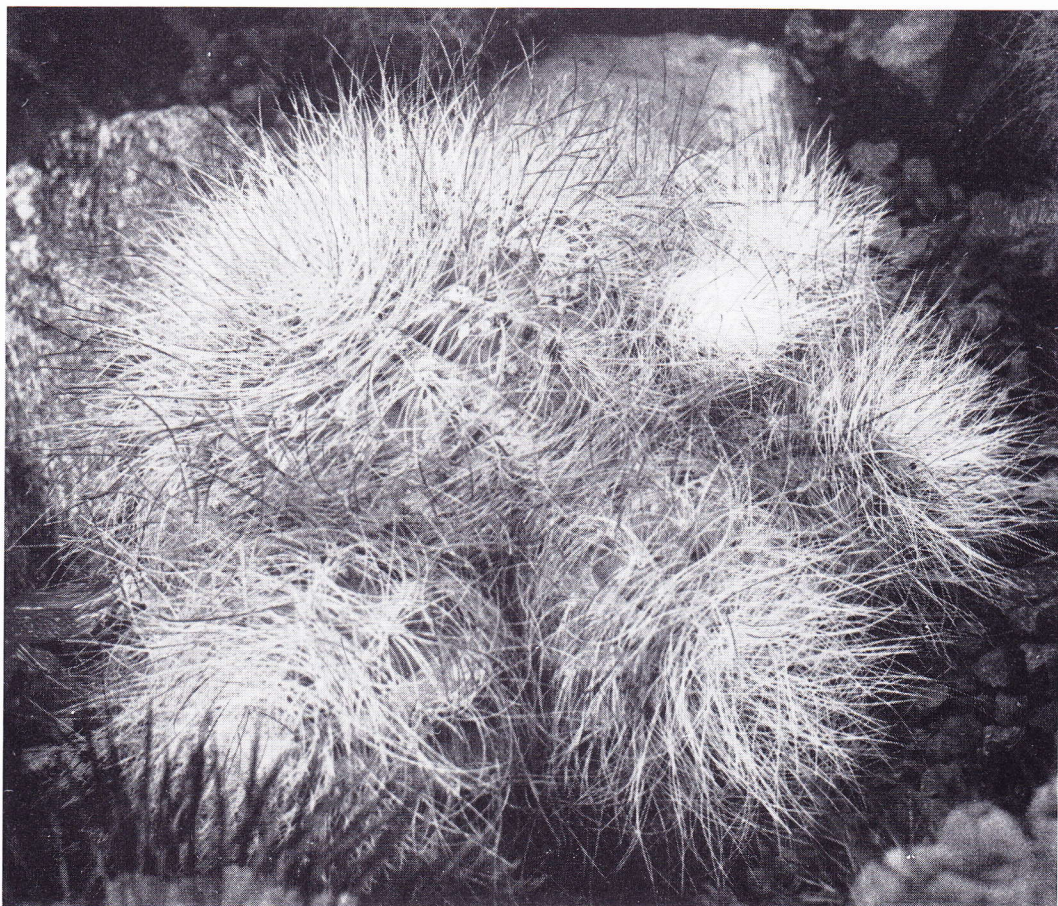
Cacti«. Her stod der også en til bristepunktet læsset varevogn med kaktusser og sukkulenter, som selvfølgelig også skulle til Manchester. Ejeren er een af de virkelige kapaciteter indenfor kaktusdyrkning, nemlig Tom Jenkins. Han er uhyre meget brugt som foredragsholder, noget jeg kan læse i B.C.S.J., hvor jeg også er medlem. Vi så Tom Jenkins private samling, hvor der var mange sjældne planter, især indenfor Haworthia, som man sjældent ser her i Danmark. Endvidere så vi også *Pachypodium namaquanum*. De var kun 6 år gamle, men var allerede 10-12 cm høje. Dette gartneri er Englands bedste, og hvis man er i England og samler på kaktus, så skal man simpelthen besøge dette sted. Christina syntes, at Tom Jenkins lignede en rigtig professor, så da vi mødtes i Manchester ved salgsboden, sagde Christina, »Lad os gå over og se, hvad 'Fessor' har«. Jeg behøver vel ikke at fortælle, hvilken farve June og Tom Jenkins hænder har!

Vi var også i Matlook, hvor »Abbey Brook Cactus Nursery« ligger, men vi gad ikke lede efter det, og kørte i stedet til Manchester. Vi havde ellers regnet med at ville besøge »Whitstone Gardens«, men bilen havde lige fået 2 nye dæk, og den kunne godt lide den engelske benzin. Jeg har ellers købt mange gode planter fra Roy Mottram, og jeg ville gerne se gartneriet, men pengene var ligesom blevet lidt mindre (dækkene), så det undlod vi.

U.M.I.S.T i Manchester skulle så findes, og ved et rent svineheld holdt vi og spurgte om vej 50 m fra universitetet. Bilen blev parkeret i et højt parkeringshus (det kostede 2 £ for 8 timer), og det kostede ikke noget at komme ind til salgsboderne og de udstillede planter. Her torsdag morgen var der travlhed. Der var alle dem, som solgte planter, og dem der udstillede. Og der var virkelig noget at se på. Her var simpelthen alt, og hvor var det flot, total fejlfri planter i store skåle, og med et fint lag perlegrus, så jorden ikke kunne ses, og skiltemalede navneskilte. Det var bare perfekt.

Mange af de mennesker, der udstillede, var meget venlige. Vi talte med hr. Eldridge fra Southampton, som havde mødt danske samlere hos »Holly Gate« ved den sidste Englandstur. Vi så de planter, han udstillede med, og han havde nogle virkelig flotte og dyre planter. Han håbede at vinde bare een klasse, og som ekstra præmie fik han et N.K.S. emblem af Christina. Det gjorde 'Fessor' og frue også.

Blandt de gartnerier der var ved salgsboderne, var der



Cylindropuntia krainziana (Foto: Helmut Broogh).

flere, der var virkelig gode - Jumanery Cacti - Brookside - Windyridge og Oak Dene Nurseries, som havde de i Danmark sjældne *Cylindropuntia krainziana*, og »Whitestone Gardens«. Whitestone Gardens skyldte jeg for planter, som de havde sendt, så dem kunne jeg passende betale, så snød jeg det danske postvæsen for de 20 kr. Farven på Roy Mottrams fingre er også grøn, ligesom manden fra Oak Dene Nurseries.

Forelæsninger var der mange af, med mange kendte navne bl.a. Steven Brack (Mesa Garden) som topper af kranskekagen, men han var der først søndag eftermiddag. Da kørte viovre ved Esbjerg, fattig på penge, men rig på oplevelser, og med to *Echinocactus taiwanensis* i bagerummet. Dem får vi sikkert glæde af i mange år.

Gunnar Ravn,
Fredskovvej 130, 5270 Odense N.

Oslo/Østlandskretsen

Onsdag den 10. februar 1988 kl. 19.00 møte hos Franz Kleinheyer, Heerlokka 12, Heer ved Drøbak. Vi ser på bilder av forrige sommers kaktusblomstring og på årets nye frølister. Ta med egne bilder!!

Onsdag den 13. april 1988 kl. 19.00 møte hos Anders Syse, Oberst Rodes vei 100 B, Nordstrand, Oslo. Tema »Kaktuslitteratur«. Lurer du på hva som finnes av kaktusbøker og hva slags litteratur som anbefales? Kom på møtet og få svar!! Det er foreløpig litt usikkert om vi kan være hos Anders denne datoen, ta kontakt med Anders på forhånd. Tlf. (02) 28 53 85.

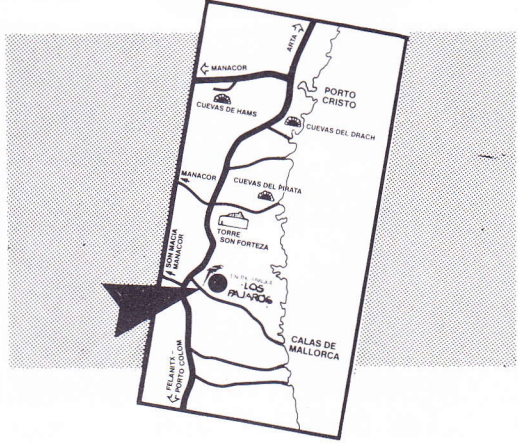
Lørdag og søndag den 4.-5. juni 1988 Kaktus-weekend på Rønningen Folkehøyskole, Myrerskogvn. 52 B, 0495 Oslo 4. Program med foredrag, utflukter, kaktusbytte, utlodning m.m. For å kunne vite antallet deltagere (pga bestilling av antall rom, møterom og spiserom), må jeg ha påmelding (ikke bindende) innen 1. mars 1988. Si fra om du trenger overnatting på Rønningen, men bare vil delta på arrangementene samt måltider. Påmelding til Geir Arne Evje, Kristoffer Robins vei 68, 0978 Oslo 9, tlf. (02) 10 46 51. Invitasjonen til »Kaktus-weekenden« går til hele Norge. Velkommen også til svenske kaktusvenner i grensestrøkene mot Norge!!

Sommerferie 1988!!!

Jeg har et spændende forslag, hvis turen skal gå til Mallorca, og man har råd til at låne en bil: Fugle- og kaktusparken »Los Pajaros«.

Parken er ca. 1 år gammel, men selve kaktusplanterne er fra omkring 1930 og er naturligvis blevet kæmpestore i mellemtiden. Ejeren er en tysker, og påstår at han har en af Europas største samlinger. Samlingen er også stor: 2 drivhuse og en hel masse store gamle planter frit udplantet. Til nu har parken ikke haft så forfærdelig mange besøgende, og det er egentlig synd, fordi planterne og fuglene er virkelig en seværdighed.

Helga Erritzøe



Rebutia albopectinata Rausch

är till förväxling lik *Rebutia heliosa*, men skiljer sig genom att ha färre ribbor (ca 15), färre randtornar (ca 13) och genom att mittorn kan förekomma. Om detta är tillräckligt för status som egen art får framtiden utvisa. Blommorna är röda med ljusare mitt. På grund av rov-roten bör den vattnas försiktigt. Plantan kommer från Culpina i Bolivia.

Text och foto:
Håkan Nilsson.

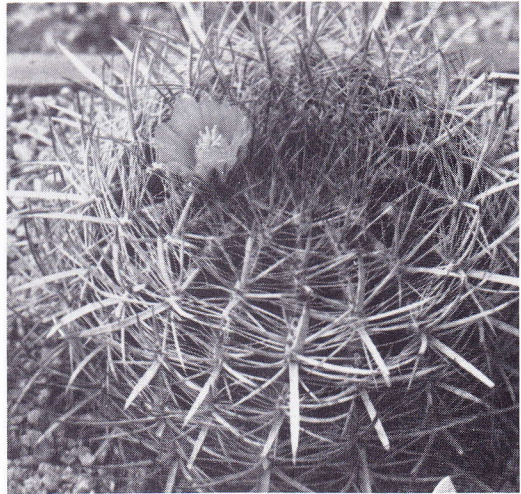


Ferocactus acanthodes

(*lem.*) Br. & R.

I september månad blomstredde min 30 cm. brede *Ferocactus acanthodes*. Herligt syn. Blomsten er gul og ca. 6 cm bred. Planten vokser i det sydlige Nevada (USA) og ind i Mexico og kan blive op til 3 meter høj.

Text og foto:
Erik Holm.





EXOTICA

Europas største udvalg af »knoldplanter«

Adenium, Brachystelma, Trichocaulon,
Dioscorea, Euphorbia, Pachypodium,
Pelargonium o.s.v.

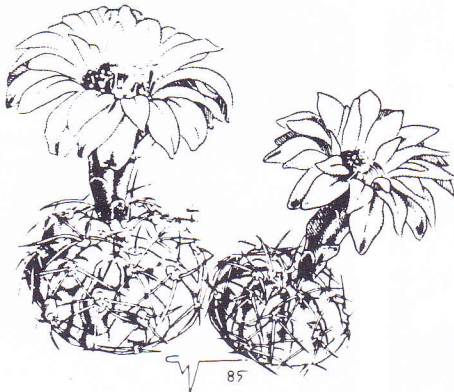
- Og mange andre botaniske sjældenheder.

Ernst Specks, Am Kloster 8, 5140 Erkelenz-Golkrath
Tel: 02431-73956

Åbningstider: April-december, lørdage fra 9.00 - 16.00.

carla wolters

VAN HORNEPLEIN 1
NL - 6019 BW WESSEM
TEL. 04756-3146



Grafiske kunstreproduktioner

- Den nyeste serie viser 4 *Gymnocycium*-arter afbilledet samvittighedsfuldt nøjagtigt og realistisk som voksestedsmotiver i pennetegningsteknik. (En af tegningerne illustrerer min artikel på midtersiderne i dette nummer).
- Format: 35×50 cm i fremragende kvalitet og kun trykt i et lille oplag. Pris: 10,- HFL pr. stk. + 5,- HFL til porto (uanset ordrens størrelse). Krydset bankcheck vedlægges ordre.
- Yderst velegnet som gave eller præmie til kaktusvenner!



– næste gang De kommer til

KØBENHAVN

bør De i egen interesse besøge

Thorvald Petersen's Handelsgartneri

Jagtvej 74

her finder De det største udvalg i
KAKTUS og SUKKULENTER i alle størrelser
Kaktusgødningen **SUKUROL** føres

Tidligere årgange af »KAKTUS«

Nedennævnte årgange af KAKTUS kan købes ved henvendelse til
CHRISTIAN LORENTSEN
Ærtevej 12, DK-8700 Horsens.
Betaling: Check eller på Giro nr. 834 29 11.

Årgang 5-8: 5 kr. pr. nr. Årgang 9-18: 10 kr. pr. nr. Følgende nr. er udsolgt: 5. årg. nr. 2, 9. årg., 13. årg., 14. årg. nr. 1.

Allerede før De når Hamborg, kan De finde vort kaktusgartneri

»Klein Mexiko«

Vi har et stort sortiment af interessante planter til Dem. De er velkommen til et besøg til enhver tid, - undtagen mandag! Grupper helst forudanmeldelse. - Ingen forsendelser. Ny vinterlukning: Fra jul til ca. midt i marts.

KAKTUSGARTNERI »KLEIN MEXIKO«

Wolfgang Schnelle
D-2067 Reinfeld/Holstein
(Vejen Reinfeld - Bad Segeberg)

HAR DE PRØVET AT DYRKE ORCHIDEER?

Er De interesseret?

Få et gratis prøvenr. af vort medlemsblad »Orchideen«, der kommer 10 gange årligt.

Kontingent kr. 125.

DANSK ORCHIDE KLUB

Tornskadevej 38
8210 Århus V.

INDKØBSCENTRALEN

Nordisk Kaktus Selskabs indkøbscentral skaffer potter, gødning og andre ting, vi har brug for i vor hobby. Salg af N.K.S.-emblemer og N.K.S.-kuverter foregår også gennem indkøbscentralen. Henvendelse til:

IB HOLM

Kirkebækvej 52
DK-8800 Viborg
Tlf. (06) 61 18 05 - Giro 6600263

KAKTUS

3742 ■ ■ 430 ■ 00
JYTTE THYBO
DISTRUP FISKERI
ØRRE
7400 HERNING

MÅ IKKE BØJES!

KAKTUS

Stort udvalg i frøplanter og sjældne importplanter samt mange arter Sempervivum, Papyrus og andre prydragter.

Bent Jørgensen

Vejlegårdsvej 99 – Vallensbæk
2620 Albertslund – Tlf. (02) 64 50 95
Plantelister udsendes ikke

Kaktusar!

Ca. 700 olika arter. Alla är uppdrivna från frö. Många sällsynta arter finns til låga priser.

Beställ vår lista som fås mot porto (intern svarskupong).

*Svantes Kaktusodlingar
Järnbruksg. 7, S-66203 Svanskog
Sverige. Tel. 0532/30473*

DER KAKTEENLADEN

Jörg Köpper

Lockfinke 7 - D-5600 Wuppertal 1

Vi har et stort udvalg i artikler til vores hobby og et stort udvalg af kaktusbøger - også antikvariske. Skriv efter vores gratis post-ordrekatalog og bogliste.

KARLHEINZ UHLIG

Frø - Kulturplanter - Import - Eksport
Lilienstr. 5 - Postbox 1107
D-7053 KERNEN i. R.

Morawetzia doelziana	DM	15-25
Echinocereus acifer		5-10
- fasciculatus		4
Sulcorebutia arenacea		6-8
- markusii		6-7
Aloe suzannae		10
Euphorbia fiferensis		12-14
Peperomia dolabriformis		16-20

WHITESTONE GARDENS LTD.

Sutton-under Whitestonecliffe,
Thirsk, N. Yorks. Y07 2PZ, England

Specialist i postorder af kaktus og andre sukkulenter, bøger, frø m.m. Send tre internationale svarkuponer (post) for vor fuldt illustrerede 36 siders prislister, som indeholder verdens mest omfattende bogliste.

Ing. H. van Donkelaar

Lantje 1 a – Postbus 15
NL-4250 DA Werkendam – Holland

Betydeligt udvidet sortiment i sukkulenter, kaktus samt andre sjældne planter. Ny planteliste sendes mod forudbetaling af 3.50 hfl. Frøliste gratis.

Alle henvendelser kan ske på dansk!